

‘Hoe bedoel je? Je kunt tot op de bodem kijken. Er zwemt zelfs geen vis in.’

‘Daarom juist. Vind je dat niet raar? Elk riviertje en meertje zit vol met vis, maar hier niet. Wacht even, dan gooi ik deze stok in het water.’

Zach voegde de daad bij het woord. De stok doorbrak de oppervlakte van het water en vrijwel direct leek de bodem van het stroompje tot leven te komen. Het water begon te kolken alsof het kookte. De stok stond even rechtop in het water en verdween het volgende moment in de bruisende massa. Rune was verschrikt achteruit gesprongen. Weg van het water.

‘Wat gebeurt er? Wat is dat?’

‘Een aanval van franjedraken. Zandkleurige waterdraken die op de bodem liggen van riviertjes. Ze vallen alles aan wat in het water terechtkomt of het nu eetbaar is of niet.’

‘Wauw, dus dat zijn ook draken? Het lijken wel piranha’s. Franjedraken, zeg je? Wat een gemene kleine opdondertjes zijn dat. Gelukkig zijn niet alle draken zo.’

‘Nee, dit is een ondersoort van de waterdraken.

Zoetwaterdraken. Eén van de kleinere soorten. De grotere soorten zijn niet zo agressief. Het schijnt zelfs dat je met sommige soorten kunt praten. Nou ja, misschien niet echt praten, maar wel communiceren.’

‘Wat zeg je nu? Alle draken kunnen toch praten?’

Zach schudde zijn hoofd.

‘Alleen met de grote soorten, en nog niet eens met allemaal. Ga zelf maar na. In het drakenland hebben we ook alleen maar met de grote luchtdraken gecommuniceerd. Niet met één van de andere soorten.’

‘Je hebt gelijk. Ik had het mij niet eerder gerealiseerd, maar inderdaad, we hebben tot nu toe alleen maar met grote draken gepraat.’

Rune keek nog eens naar het water dat nu weer tot rust was gekomen. Hij stapte voor de zekerheid nog een paar passen achteruit.

‘Nou, dan kunnen we dit water wel wegstrepen. Het is kristalhelder, maar er is nergens een flesje of iets anders te zien wat magie zou kunnen bevatten.’

Zach wees naar een kleine poel even verderop.

‘Misschien hebben we daar meer geluk. Een poel met stilstaand water zou erg geschikt zijn om iets in te verbergen.’

Voor ze echter de poel konden onderzoeken, hoorden ze Rutger roepen. Snel liepen ze terug naar het huis. Ze vonden Fijonna en Rutger bij de waterput die op enige afstand van het huis stond. Terry en de heks kwamen net de deur uit. Fijonna wees in de put.

‘Er zit daar iets dat glinstert. Ik kan niet goed zien wat het is, maar het zou best eens een flesje kunnen zijn. Het zit te diep om te pakken. We hebben of een touw nodig om iemand te laten zakken of we moeten magie gebruiken om het omhoog te halen.’

Ze bogen zich allemaal over het muurtje van de put heen. Fijonna wees aan waar ze iets gezien had. In de diepte van de put glinsterde water, maar halverwege was ook iets te zien. Iets dat af en toe fonkelde.

‘Wat het ook is, dat krijg ik met een beetje luchtmagie wel naar boven. Wacht maar even.’

‘Doe voorzichtig, Rune. Als het valt, zijn we nog verder van het pad.’

Rune knikte en vlocht een dun straaltje lucht in elkaar. Hij dwong het straaltje naar beneden, de put in. Ter hoogte van het fonkelende lichtje, tastte hij voorzichtig rond. Hij voelde door het straaltje lucht de vorm van een flesje. Behoedzaam wikkelde hij het straaltje lucht eromheen. Hij probeerde het straaltje terug te trekken, maar het gaf niet mee. Hij trok iets harder. Het enige gevolg daarvan was dat het flesje uit het straaltje lucht glipte. Rune probeerde het nog een paar keer, voor hij het teleurgesteld opgaf.

‘Dat lukt dus niet. Ik denk dat het wel zou gaan als ik het kon zien. Ik moet die put in.’

Hij stond op het punt om over de rand te klimmen, toen er iets donkers naast hem landde. Mikky keek naar hem op.

‘Ikke gaan? Niet Rune. Rune gaat vallen. Put is glad. Mikky vlieg wel.’

Rune had helemaal niet meer aan Mikky gedacht. Hij ging ervanuit dat deze nog steeds bezig was met zijn maaltijd van kraai. Blijkbaar was zijn maaltijd beëindigd. Er kleefde nog een enkel veertje in zijn mondhoek als een kleine herinnering. Voor Rune zijn instemming kon geven, sprong Mikky de put in. Met zijn vleugels wijd geopend, liet hij zich afdalen in de put tot hij ter hoogte van de flonkering was. Hij keek even snel omhoog, voor hij zijn klauwtje uitstak.

‘Voorzichtig, Mikky. Het zit goed vast. Breek het niet.’

De waarschuwing van Rune was al niet meer nodig. Mikky hield een klein flesje omhoog. Even later stond hij weer op de rand van de put. Rune stak zijn hand uit, maar Mikky negeerde hem. In plaats van het flesje aan Rune te geven, stak hij zijn klauwtje, met het flesje, uit naar de heks. Ze stapte naar voren en stak een trillende hand uit om het flesje aan te pakken. Op het moment dat haar vingers het flesje aanraakten, lichtte het helder op.

‘Mijn magie. Dit is mijn magie.’

Snel opende ze het flesje en bracht het naar haar lippen. Gretig dronk ze de inhoud op. Een warme gloed kroop over haar groene huid. Ze leek een beetje te groeien of was dat alleen maar omdat ze rechter op ging staan. Ze gooide haar hoofd achterover en spreidde haar armen alsof ze de hele wereld wilde omarmen.

‘Aaaaah, dat voelt goed. Ik voel mijn kracht terugkomen.’

Ze stak één hand uit en bewoog haar vingers. Kleine vonkjes schoten heen en weer tussen haar vingers. Ze hief haar hand hoger en knipte met haar vingers. Uit het niets verscheen er een blauwe vogel in de lucht, welke landde op haar uitgestoken hand.

‘Daar ben je, mijn lieveling. Ik heb je gemist. Waar is je zuster? Waarom ben je alleen?’

Ze keek onderzoekend omhoog, naar de nu snel donker wordende lucht. Vervolgens keek ze naar de vrienden.

‘We moeten naar binnen. De schemering begint. Dan komen de dwaallichtjes. Dan is het niet meer veilig in het moeras. Snel, volg mij.’

Ze draaide zich om en ging de vrienden voor naar het huis. Ze duwde ze bijna naar binnen. Rune vroeg zich af wat er zo gevaarlijk kon zijn. Hoeveel kwaad konden een paar dwaallichtjes nu doen. Hij draaide zich om naar de deur, die de heks zorgvuldig sloot. De blauwe vogel had een plaatsje gevonden op haar schouder. Vandaar keek de vogel hen vorschend aan.

‘Zo, en waar is die andere verenbaal?’

‘Lippo, hou je mond. Je weet dat je op de bodem van je pot een zacht plekje voor Jace en Maze¹ hebt.’

‘Een zacht plekje, kom nou. Misschien een speldenprikje, maar echt niet groter. Maar daar gaat het nu niet om, waar is Maze?’

De blauwe vogel, die blijkbaar Jace heette, begon wild heen en weer te bewegen en te fluiten. De heks en de pot luisterden gespannen toe. Na enige tijd hield Jace op met fluiten en keek met intelligente kraaloogjes naar de heks. Die keek verheugd naar de vrienden.

‘Goed nieuws. Maze achtervolgt mijn grimoire. Alles is nog niet verloren. Jace kan altijd voelen waar Maze zich bevindt ook al is het aan de andere kant van Atlantis. Zodra ik weet in welke richting ik moet zoeken, kan ik dus mijn grimoire terug vinden.’

‘Natuurlijk helpen wij u daarbij, nietwaar?’

Rune keek vragend naar de anderen. Op dat moment realiseerde hij zich dat Terry er niet was.

‘Terry? Waar is Terry?’

Ook de anderen keken zoekend in het rond. Terry was nergens te zien. Er was maar één mogelijkheid. Terry moest nog buiten zijn. Rune greep de deurbel om de deur te openen, maar hij werd tegengehouden door de heks.

‘Niet doen. Het is te gevaarlijk. We kunnen haar pas morgen gaan zoeken. Als... ze dan nog leeft.’

¹ Spreek uit: Jees en Meez

‘Hoe bedoelt u? Als ze dan nog leeft. Wat is er dan buiten dat zo gevaarlijk is?’

‘Er leven hier verschillende groepen dwaallichtjes of dwaallichtjes. Ze lokken iedereen mee die naar ze kijkt. Ze menen geen kwaad, maar iedereen die door ze meegelokt word, eindigt vroeger of later als prooi van het moeras.’

‘Maar niet Terry. Zij is een immunologe. Magie ziet haar niet. Zij is veilig.’

De heks schudde, met een medelijdende uitdrukking op haar gezicht, haar hoofd.

‘Dit is geen magie. Iedereen wordt aangetrokken door de lichtjes. Met magie of zonder magie. Iedereen voelt de dwang om ze te volgen. Vanaf dat moment is men verloren. Ze verdwalen in het moeras, worden aangevallen door wilde dieren of verdrinken in de talloze stroompjes of poeltjes.’

‘Dan moeten we haar zo snel mogelijk vinden en terughalen.’ Hij keek om naar de rest.

‘Gaan jullie mee?’

Allemaal knikten ze, behalve Zach. Rune keek hem verbaasd aan.

‘Wil jij niet helpen om Terry te vinden?’

‘Jawel, maar we kunnen niet als een domme dodo heen en weer gaan hollen. We moeten ons beschermen tegen de dwaallichtjes. We moeten ze volgen, zonder onder hun bekoring te vallen. Anders wacht ons hetzelfde lot als Terry.’

Rune keerde zich naar de heks.

‘Hoe doen we dat? U kent de dwaallichtjes het beste. Hoe heeft u het voor elkaar gekregen om nooit onder hun bekoring te raken?’

‘Ten eerste ga ik nooit naar buiten, vanaf het begin van de avonddeemster tot het begin van de ochtenddeemster. De dwaallichtjes zijn alleen actief in de deemsteringen². En als ik dan een keer naar buiten moet, dan hou ik mijn ogen gesloten.’

² Ochtend en/of avond.

Dat was niet het antwoord waarop had gehoopt. Met hun ogen dicht, konden zeniet zoeken. Hij keek teleurgesteld naar de anderen. Rutger keek ineens op.

‘Zonnebrillen. Zouden zonnebrillen kunnen helpen? Ik bedoel, het zijn toch lichtjes? Als we het licht dimmen door zonnebrillen te dragen, is de aantrekkingskracht misschien minder.’

‘Goed idee. Dat is te proberen. Dat is al de tweede keer dat je met een oplossing komt.’

Rutger haalde zijn schouders op.

‘Ik denk nu eenmaal altijd in oplossingen en niet in problemen. Tenminste, dat is wat mijn vader altijd zegt. Het probleem is er al. Daar hoef je niets meer aan te doen. Je kunt je dus beter richten op de oplossing.’

‘Hoe dan ook. Zonnebrillen. Hoe komen we midden in een moeras aan zonnebrillen?’

‘Kun je niet een beetje van je hokuspokus gebruiken? Daar is het toch voor?’

Rune keek zoekend om zich heen. Zijn ogen bleven rusten op een mand met verdorde bladeren. Hij richtte een beetje watermagie, vermengd met geestmagie, op de bladeren. Op het laatste moment voegde hij er wat aardemagie bij. Terwijl de anderen verbaasd toekeken werden de dorre bladeren weer groen en vol. Hij pakte een handvol op. Zorgvuldig zocht hij tien mooie bladeren uit die ongeveer even groot waren.

Water, aarde, geest, lucht en vuur. Hij vlocht alle elementen in elkaar. Een beetje meer lucht dan aarde, nog wat extra water en een klein beetje vuur. Alles versterkt door geest. Hij wist zelf niet precies wat hij deed en hoe hij het deed, maar even later lagen er vijf geïmproviseerde zonnebrillen met groene glazen in de vorm van bladeren op de tafel. Hij liet de magie los en keek naar de anderen. Zach en Fijonna keken hem met open mond aan. Ook de heks keek hem met ontzag in haar ogen aan. Fijonna raakte voorzichtig één van de brillen aan.

‘Rune, heb je enig idee wat je net hebt gedaan? Vijf stromen magie, allemaal tegelijk. Daar is een enorme kracht voor nodig.’

‘En een enorme beheersing. Rune, hoe sterk ben je eigenlijk?’
Op de vraag van Zach haalde Rune zijn schouders op.

‘Geen idee. Ik doe maar wat. Een beetje van dit en een beetje van dat en dan gebeurt het gewoon. Dat is nu niet belangrijk. Vooruit, pak een bril en ga mee. We moeten Terry zoeken, voor het te laat is.’

Snel pakte Rune één van de brillen, zette hem op en liep naar de deur. De anderen volgden hem. Alleen Mikky bewoog niet. Rune keek hem verbaasd aan.

‘Ikke wil ook.’

‘Wat wil jij ook?’

‘Ik wil ook oogblaadjes.’

‘Hij heeft gelijk, Rune. Als hij mee gaat, moet hij ook een bril hebben. Je kunt hem niet zonder bescherming mee laten gaan.’

Natuurlijk had Zach gelijk. Mikky kon niet mee zonder bescherming en achterblijven in het heksenhuis was ook geen optie. Rune keek naar de overgebleven bladeren, maar werd tegengehouden door de heks.

‘Geef hem mijn bril maar. Ik moet contact opnemen met de Dux Maga. Ze moet zo snel mogelijk weten dat het kristal kwijt is en daarna moeten we beslissen hoe het nu verder moet. Dit is een ernstige zaak die de hele gemeenschap van de heksen en tovenaars aangaat. We moeten zo snel mogelijk mijn grimoire zien terug te krijgen.’

‘Maar u weet de weg in het moeras en het terugvinden van Terry is het belangrijkste. We moeten haar vinden.’

‘Je hoeft alleen maar een zwerm dwaallichtjes te volgen. Zodra je buiten bent, komen ze vanzelf naar je toe. Volg ze en zij zullen jullie naar jullie vriendin leiden. Daar heb je mij niet voor nodig. Onthoud het pad dat je volgt, zodat je ook weer terug kunt. Bij de deur staan lantarens, maar steek ze pas aan, nadat jullie vriendin gevonden is. Anders blijven de